

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. december 10-én.***

**Kezdő ének:** 303. dicséret 1. verse

**Főének:** 305. dicséret 1-2. és 6. és 9. verse

**Ének prédikáció előtt:** 303. dicséret 6. verse

**Textus:** Kolossé levél 4. rész 2-4. verse: „Az imádkozásban és a hálaadásban legyetek kitartóak és éberek! Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk Krisztus titkát – amely miatt most fogoly is vagyok –, hogy azt úgy hirdethessem, amint szólnom kell róla.”

### ***Kedves Testvéreim!***

A felolvasott levélrészlet két olyan fogalomra hívja fel a figyelmünket, ami különösen is fontos így az adventi időszakban. Az egyik a kitartás, a másik az éberség. Arról beszél Pál apostol, amikkel együtt komoly eredményeket lehet elérni. Ahogyan több esetben is a sporthoz, például a futáshoz, hasonlítja a keresztyén életet, úgy kell komolyan vennünk ezt a két fogalmat is: kitartás és éberség.

Pontosan úgy van ez, mint amikor egy versenyző a futópályán első akar lenni. Nem csak a saját erőbeosztásával kell foglalkoznia, nem csak azzal, hogy mindent beleadjon, tehát legyen kitartó, hanem figyelnie kell a többiekre is, hogy meg ne előzzék. Egy másik sportpélda jutott eszembe a kitartásról és az éberségről. Az 1996-os olimpián történt, hogy a 7. legjobb idővel döntőbe kerülő, és így az 1-es pályán, tehát látómezőn kívül úszó Czene Attila megelőzte összes riválisát és olimpiai bajnok lett. Hiába voltak kitartóak azok, akik a legjobb idővel kerültek a döntőbe, nem voltak eléggé éberek. Nem figyeltek oda minden részletre. Sikert csak az olyan ember tud elérni az adventi időben is, aki kitartó és éber.

Mit jelent pontosan ez a két kifejezés? Aki kitartó, az állhatatos, ragaszkodik, hű marad. Megmarad valami vagy valaki mellett. Mondhatom a másik oldalról is: nem hagyja el. Itt máris érzékeljük, hogy mennyire nehéz helyzetben vagyunk, ha erről kell beszélünk. A másik ember elhagyása, cserbenhagyása, vagy mondhatom úgyis, hogy figyelmen kívül hagyása általános jelenség. Ezt érzem az utakon, amikor mindenki csak azzal törődik, hogy ő előrejusson, a másik meg figyeljen, hogy ne legyen semmi baj. Teljesen mindegy, hogy autóval, kerékpárral, vagy éppen gyalogosan közlekedik. Ezt érzem a társadalmunkban, ahol az emberi kapcsolatok terén tényleg kivételnek számít a másik irányában megjelenő hűség. Minden és mindenki lecserélhető.

A kicsit sötét kép után viszont hadd beszéljek a pozitívumokról is. Amikor azt látom egyes családokban, hogy a beteg, vagy rászoruló családtagot erejük megfeszítésével segítik és mellette állnak. Amikor azzal találkozom, hogy barátok, házastársak, rokonok, munkatársak egymásra figyelnek és ki is fejezik szeretetüket és megbecsülésüket. Mennyire jó látni azt, ahogyan a gyülekezet tagjai között is kialakul az a figyelem, hogy tudjuk, ha a másik nincsen itt, és számon tartva felhívjuk telefonon. A gyülekezetben sokszorosan fontos ez a kitartás. Ahogyan erre példát mutatott a tanítványi kör pünkösd előtt is, amikor kitartóan részt vettek együtt az imádkozásban, aztán a pünkösd utáni gyülekezet is állhatatos volt az Isten tiszteletében. Kitartónak lenni adventben, Isten mellett a Krisztussal való találkozás várakozásában.

Ugyanakkor volt egy másik kifejezésünk is, az ébernek lenni. Éber csak az lehet, aki nem alszik, vagy azért mert nappal van, vagy azért mert virraszt. Ez az éberség az, amit a Gecsemáné kertben Jézus a tanítványaitól kért. Amikor elvonult Péterrel, Jakabbal és Jánossal, és azt mondta nekik, hogy virrasszanak és imádkozzanak, amíg a Mester félrevonulva imádkozott. A három tanítvány azonban elaludt, nem tudott ébren maradni. Aki elalszik, akár lelki értelemben is, az nem marad éber.

Erre a figyelemre hívja fel a figyelmet akkor is Jézus, amikor a saját visszajöveteléről beszél. Mondhatom tehát, hogy igazi adventi kérés ez is. Legyünk éberek, vagyis figyeljünk folyamatosan, nem lankadó erővel. Tudom, hogy az ilyen figyelem hihetetlen sok erőt szív el. Tudom, hogy amikor valakinek minden szavát meg akarjuk jegyezni, akkor utána szinte nyomasztó fáradtságot érzünk. Mégis ezt a szinte teljesíthetetlen éberséget kéri az apostol. Minden apróságra figyeljünk oda az életünkkel kapcsolatban. A legapróbb részletet sem szabad szem elől téveszteni. Tudnom kell mindig, hogy mit miért teszek, és igyekszem még arra is figyelni, hogy annak mi lesz a következménye. Éber vagyok. Ez pedig rengeteg energiát igényel.

Milyen ellentmondásosnak tűnik mindez. Éppen az adventben beszélünk arról, hogy milyen jó lenne megnyugodni, elcsendesedni, méltó lelki állapottal az ünnepekre odaérni. Aztán az apostolon keresztül az Úristen azt kéri, hogy még több energiát adjunk ki, még több figyelmet szenteljünk az életünknek, vagyis legyünk kitartóak és éberek.

Azonban egyáltalán nem mindegy, hogy miben. Az imádságban. Abban a tevékenységünkben, ami a mennyei világ felé való kinyílásunkat jelenti. Az sem mindegy, hogy ezeknek az imádságoknak mi a tartalma. Ha mindig csak magam körül forgok, még az imádságaimban is, akkor az bizony leszűkíti az imádság

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. december 10-én.***

hatásfokát. Mennyire nehezen értjük meg azt, hogy az imádkozás, bár rendkívül személyes műfaj, mert hiszen én kapcsolódom össze a Mindenhatóval, a Megváltóval, mégsem csak rólam szól. Pál apostol ezért helyez négy olyan imádság témát is a lelkünkre, ami akár ádvent négy fogalma is lehetne, de egészen biztosan témája lehet mindennapi imádságainknak.

Legyünk kitartóak és éberek a hálaadásban, a nehézségben lévőkért való könyörgésben, az ige ajtajának a megnyílásáért mondott imádságban és a Krisztus titkának meghallásáért való felkiáltásban. Négy olyan téma, aminek nem mi vagyunk a középpontjában, de mégis nekünk segít. Ha hálát adok, akkor Isten dolgait térképezem fel, hogy mennyi mindennel ajándékozott meg. Amikor azt nézem, hogy a nehézségben lévőkért imádkozzam, akkor mások bajait veszem észre, mint ahogyan Pál apostol is beszél a bilincseiről. Amikor pedig Isten ígését akarom megérteni, vagy éppen Krisztus titkával akarok találkozni, akkor a mennyei világ kincsei felé fordulok.

Ebben a keresésben lehetek kitartó és éber. Ezzel kapcsolatban figyelhetek meg minden apróságot. Úgy, mint ahogyan egy nagy felbontású fényképen látszik a virágon még a virágpor is. Látom a legapróbb részleteket, azt is, ahogyan a vízcsepp megáll a szirmokon. A szirmok mintázatát, a legkülönbözőbb színeket is megláthatom. De ezt is csak akkor, hogyha kitartó figyelemmel vizsgálom meg a részleteket, éberem, hogy semmiről ne maradjak le.

Imádkozni akkor tudok jól, hogyha mindenre figyelemmel vagyok. Ez azonban hála Istennek, nem saját erőfeszítés. Olyan különleges látást kapunk a hitben Istentől, hogy megnyílik a szemünk arra, ami az imádságban igazán fontos. Sok minden mást is látni fogunk, de elsiklunk fölötté.

Annak idején, amikor a szakdolgozatomat írtam, akkor a Baár-Madas református lányiskola történetét dolgoztam fel. Sok ezer oldalnyi folyóiratot, újságot, levelezést néztem végig. Annyira ráállt a szemem arra, hogy az iskola nevét észrevegyem, hogy még a 2-3 soros kis hírekben is megláttam. Viszont a többi iskola neve fölött minden további nélkül elsiklottam. Nekem ez az egy név volt fontos. A többi nem számított.

Milyen jó lenne, hogy az imádságainkban is így tudnánk figyelni. Észrevenni azt a nevet, ami igazán fontos, a Megváltót, Jézus Krisztust. Észrevenni az Ő lelkületével mindazt, ami segítségként az életünkben megjelent. Meglátni a rászoruló embert, akinek sokszor a távolság miatt, vagy éppen az eszközök hiánya miatt másként segíteni nem tudunk, csak úgy, hogy imádkozunk érte. Rádöbbedni arra, hogy milyen szegényesek a napjaim, hogyha nem értek meg valamit Isten szavából, hogyha nem érint meg engem valami Krisztus titkából.

Az imádság célja ugyanis nem más, mint valami misztikust átélni. Nem, Kedves Testvéreim, nem tévesztettem el a kifejezést. Ami misztikus, az titokzatos. Krisztussal kapcsolatban is van ilyen különleges, emberek által megfelfedezhetetlen érzés vagy gondolat. Nem kell félnünk tőle. Nyugodtan kimondhatjuk az ádventi időszakban is, hogy a karácsony a legnagyobb misztérium. Isten emberré lett. Amikor megértünk valamit Isten világából, akkor egészen titokzatos helyre léphettünk be. Ezért kéri az apostol a gyülekezettől, hogy imádkozzanak érte is, hogy „szólhassuk Krisztus titkát”.

Az imádságot szokták a hit levegővételének is nevezni. Nem véletlenül, hiszen egy különleges kapcsolatról van szó benne Isten és ember között. Azt tudjuk, hogy mi történik velünk, hogyha nem veszünk levegőt. Akkor azt is ki tudjuk következtetni, hogy mi történik a hitünkkel, hogyha nem imádkozunk. Egyszerűen elhal a hitünk. Nem lesz meg benne a Megváltó. Ha nagyon egyszerűen szeretném összefoglalni az imádság lényegét, akkor az nem más, mint hogy Jézust engedem belépni az életembe. Ezért beszélt az apostol is arról, hogy megnyíljon az ige ajtaja, hogy megnyíljon előttem az a világ, amelyet a Megváltó hoz el nekem.

Emlékszem, hogy gyerekkoromban mennyire vártam már az ádventi időszakban is azt a pillanatot, amikor kinyílik a szoba ajtaja, és beléphetek oda, ahol a karácsonyfa és az ajándékok vannak. Azonban nem csak ezt vártam. Hanem azt a különleges érzést, amit az jelentett, hogy a család egy körben megállt, és az evangéliumból felhangzott a karácsonyi történet és együtt elénekeltük a „Krisztus Urunknak áldott születésén” kezdetű éneket. Igazából nem tudtam gyerekként megfogalmazni azt az érzést, ami elfogott, de most már pontosan értem. Amikor ott kinyílt az ajtó, akkor magával Jézussal találkoztunk. A családi kör békességében, az evangéliumban, az imádságban.

Egyetlen kérdésem van csupán Kedves Testvéreim, amit vigyünk magunkkal az ünnep felé közeledve: nyitva van-e az ajtó, ami mögött megláthatom Krisztus titkát?

***Amen!***

**Záró ének:** 24. zsoltár mind az 5 verse